

Carta Setmanal

del Comitè Central del POSI

Nº 953 - De el 21 a el 27 de agost de 2023

COMPRA, LEE, DIFON

La Veritat nº 112

(març de 2023)

"X Congrés Mundial de la IV Internacional, congrés obert. La lluita contra la guerra i el combat contra la guerra social"

Després de l'elecció de la mesa del Congrés. Ara, què?

La derrota dels franquistes el dijous 17 d'agost al Congrés dels Diputats obre, sens dubte, noves perspectives. La direcció del PSOE va aconseguir un acord, després d'una intensa negociació, amb totes les organitzacions que es reclamen de la sobirania de Catalunya i el País Basc, i fins i tot, de la seva independència. Fins a Junts de Puigdemont, que es presentava gairebé com un partit antisistema, ha acceptat un acord que, en última instància, significa "participar en la governabilitat de l'Estat"

S'obre un futur d'inestabilitat i crisi

Acord que, no obstant –si es prolonga en un acord d'investidura–, obre la via a una situació d'extrema inestabilitat parlamentària. Perquè té un preu que és molt difícil d'acceptar per part de les institucions centrals d'aquest Estat, que –no oblidem– són institucions heretades del franquisme i modelades per impedir tot avenç en drets socials i en la satisfacció dels drets dels pobles. Institucions que han actuat per intentar impedir aquest escorcoll (aquí hi ha l'insòlit pronunciament de sala de vacances del Tribunal Constitucional contra el recurs de Puigdemont, primera vegada en 10 anys que un assumpte d'aquest calibre és resolt d'urgència en lloc d'abocar-se al ple del Tribunal). I que continuaran actuant, en contra dels drets democràtics més elementals, és a dir, del dret d'autodeterminació i els drets dels treballadors.

La paradoxa que determina la inestabilitat política és el fet que ha estat el vot dels pobles català i basc el que ha inclinat la balança contra la victòria que acariciaven els franquistes del PP i Vox. La lluita dels pobles pels seus drets es va manifestar en l'escàs nombre d'escons catalans i bascos que van aconseguir els partits franquistes i, de manera deformada, en el vot a partits "nacionalistes" que diuen representar el combat pels drets d'aquests pobles. I, tanmateix, el règim de la Monarquia establert en la constitució del 1978 no pot respondre a les aspiracions d'aquests pobles.

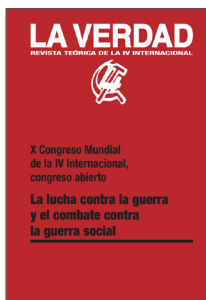
Els parlaments autonòmics, creats com a institucions de la Monarquia contra els drets dels pobles i elements de divisió dels treballadors i d'enfrontament entre els pobles, contribueixen a aguditzar la crisi mentre són utilitzats pels franquistes per combatre un govern "progressista" –que consideren il·legítim–, tal com ha insinuat Feijóo i hem vist fer a Isabel Díaz Ayuso aquesta legislatura.

Aquest Estat continua sent presidit pel monarca Borbó, hereu de la dinastia que va imposar el decret de Nova Planta que va acabar amb les institucions de Catalunya, Aragó, València i Mallorca, hereu de la Restauració canovista que va acabar amb la Primera República i que també va liquidar la foralitat als territoris bascos –institucions i drets recuperats parcialment amb la II República–, i hereu del règim del dictador Franco que va

arrasar a sang i foc els drets nacionals. Un Estat centralista, una presó de pobles en benefici combinat de les prerrogatives pròpies de l'exèrcit, l'aparell policial i repressiu, la judicatura, l'església catòlica i també dels interessos del capital, de totes les fraccions de la gran burgesia que necessiten d'aquest Estat i de les seves institucions per assegurar l'exploació de la classe obrera, els pingües beneficis que això reporta i que intenta quotidianament anul·lar els drets que la classe treballadora conquereixi després de la mort de Franco. Un govern que respecti el marc d'aquestes institucions no podrà donar satisfacció a les demandes dels pobles català, basc, gallec, etc. I qualsevol pas, per tímid que sigui, que vagi a donar per intentar-ho s'ha d'enfrontar al bloqueig d'aquestes institucions, amb el poder judicial al cap acompanyat de les policies i amb els militars de moment a l'ombra.

El manteniment d'una bona part de les reformes laborals de Zapatero i Rajoy ens recorda que les institucions de l'Estat no són neutres i combaten dia a dia contra tota concessió, al marge fins i tot de la voluntat del govern. Aquests darrers anys ho han demostrat de nou, el govern de coalició ha cedit en bona mesura a les exigències del capital, de la patronal, de la CEOE, recolzades per les institucions del règim, incloent les autonòmiques:

Com Sísif amb la seva pedra, els partits que es reclamen dels treballadors i dels

Campanya d'extensió i subscripcions a aquesta Carta Setmanal

Si no la reps, et convidem a que la rebis cada setmana. Si la reps, et proposem que subscrivis a altres companyes i companys als quals pugui interessar.

L'elaboració i enviament d'aquesta Carta comporta algunes despeses. El POSI, que l'edita, no té ni vol subvencions, tota la seva activitat i les seves publicacions són finançades exclusivament per treballadores i treballadors, que volen recolzar, en aquest cas, la publicació de la Carta Setmanal. Demanem un suport de 5 EUROS a l'any, o més si us sembla.

Per rebre-la, envia un correu electrònic a: inforposi@gmail.com

o entra a la nostra Web:: <http://www.posicuarta.org>

Partido Obrero Socialista Internacionalista
Sección en España de la IV Internacional

Carrer Desengaño, 12 (1º 3A). 28004 - Madrid
Teléfono: 91 522 23 56 - Fax: 91 521 72 01
<http://www.posicuarta.org>
Busca'ns en Twitter: @posicuarta

